

Club de lectura Biblioteca d'Hostalric

Període 2010-2011

Coordina: Neus Puig

Moderadora: Rosa Artigas



Organitza:



Col·labora:



AJUNTAMENT D'HOSTALRIC
Àrea de Cultura

Presentació



Hola a tots i totes, quan llegiu aquest escrit voldrà dir que el curs 2010 – 2011 ja ha començat. Esperem que us ho passeu bé amb la tria dels llibres que entre tots hem escollit. Com veureu alguns dels vostres recomanats no els hem posat, potser perquè hi havia el problema de la llargària o algun altre afer que ho ha impedit. Els proposarem per llegir-los durant el proper estiu. Per comentar-los que ens han arribat, el llibre *Vida i destí* no ha estat el que semblava en principi, és un llibre complicat i molt dens. No ha estat una bona tria, però almenys s'ha intentat.

La tria de lectures per aquest any hem intentat que fossin una mica variades i amb català i castellà, per fer contents a tothom.

Els llibres escollits són aquests:

Verd aigua escrit per la Marisa Madieri, després del llibre tant dens, i per començar el rodatge, un llibre bonic i senzill creiem que us agradarà.

El Sari vermell de Javier Moro com sembla que agrada conèixer cultures d'altres països. Aquest relata la vida de la família Gandhi.

Aloma de Mercè Rodoreda. Un clàssic de la literatura catalana. La temporada passada es va comentar i ens ha semblat que aquest no és gaire conegut, però l'argument sembla molt interessant.

Arrels nòmades de Pius Alibek, un iraquí arrelat a Barcelona des de l'any 1981. El llibre parla de l'Irak abans de Hassan Hossein i de les relacions entre cultures...

El comte Arnau de Joan Maragall i **El rem de trenta-quatre** de Joaquim Ruyra. El primer per posar el nostre granet de sorra amb la celebració de l'any Maragall 2010 – 2011 on se celebren el 150 anys del naixement del poeta. El llibre explica les peripècies del comte escrit en poesia. Hem cregut que per iniciar-nos amb la poesia pot ser interessant.

El rem de trenta-quatre per donar a conèixer aquest escriptor que descriu tant meravellosament el mar i la muntanya i que tenia relació amb persones del poble d'Hostalric.

Per parlar d'aquests llibres tindrem entre nosaltres a la Susanna Álvarez, Llicenciada en Filologia Catalana i coautora del llibre *Estimat amic. Cartes-textos* (Pere Calders – Joan Triadú) publicat al 2009 per L'Abadia de Montserrat, i altres llibres interessants sobre Joan Triadú. Ha treballat sempre amb temes relacionats amb la literatura i la lectura.

Onze minuts de Paulo Coelho, en aquest llegirem la vida d'una noia brasilera que ve a treballar a França enganyada per la persona que estima. Coneixerem la forma que venen enganyades moltes noies d'altres països.

Cinco horas con Mario de Miguel Delibes, un clàssic de la literatura castellana on la principal protagonista és la Carme, una dona que acaba d'enviduar i durant la vetlla del difunt fa memòria de la seva vida de casada. L'actriu Lola Herrera el va portar al teatre on va tenir un gran èxit.

Entre limones de Chris Stewart, ens parla de la vida d'un anglès a Espanya i la forma tan diferent que tenim de viure-la. Un llibre divertit i tendre on veurem el que per uns són uns fets normals del dia a dia i pels altres són extraordinaris i estranys.

Les veus del Pamano de Jaume Cabré. Un llibre que ens parla de com varen viure la guerra en un poblet dels Pirineus de Lleida. Aquest llibre ha estat traduït en moltes llengües, arrel de portar-lo a la Fira de Frankfurt.

La Vanguardia 12/10/2007

Frankfurt. (EFE).- El escritor catalán Jaume Cabré se ha convertido con su novela "Les veus de Pamano" en uno de los éxitos de la presente edición de la Feria del Libro de Frankfurt. Publicada en alemán hace dos semanas por la prestigiosa editorial alemana suhrkamp, ya ha vendido unos 20.000 ejemplares y, según ha explicado su editor, Jürgen Dormagen, "el ritmo de ventas es ascendente y más después de que la Feria tenga este año a la cultura catalana como invitada de honor".

Per comentar el llibre tindrem entre nosaltres el seu autor, Jaume Cabré, Premi d'Honor de les Lletres Catalanes.

Dimarts 7 de setembre de 2010



Vida i destí

Vassili Grossman
Galàxia – Gutenberg
Edició: 2008
Pàgines:1111



Vida i destí aconsegueix emocionar, commoure i pertorbar el lector des de la primera línia. A la batalla d'Stalingrad, l'exèrcit nazi i les tropes soviètiques escriuen una de les pàgines més sagnants de la història.

Però la història també està feta de petits retalls de la vida de la gent que lluita per sobreviure al terror del règim stalinista i a l'horror de l'extermini en els camps, perquè la llibertat no sigui aixafada pel totalitarisme i l'ésser humà no perdi la seva capacitat de sentir i d'estimar. I amb tota la intensitat, això és el que aconsegueix transmetre'ns aquesta obra: novel·la política, novel·la d'amor, saga familiar, document de guerra... Això i molt més. Grossman aspirava potser a canviar el món amb els seus textos, però el que és segur és que **Vida i destí** canvia la vida de qui es capbussen en les seves pàgines



Vassili Semionovitch Grossman, (12 de desembre de 1905 – 14 de setembre 1964, va ser un important escriptor i periodista rus o ucraïnès d'origen jueu de l'època soviètica.

Inicis

Va néixer a Berdítxiv, a l'imperi Rus (avui Ucraïna), en una família jueva emancipada i no rebé una educació tradicional jueva. El seu nom de naixement era **Iosif Solomonovitch Grossman** però una mainadera russa va transformar el seu nom *Iossia* al rus *Vàssia* (diminutiu de Vassili), que va ser acceptat per tota la família. El seu pare tenia conviccions socialdemòcrates i es va unir als menxevics. El jove Vassili va recolzar la Revolució Russa de 1917.

Grossman va començar a escriure narracions curtes mentre estudiava a la Universitat Estatal de Moscou i, posteriorment, continuà la seva activitat literària mentre treballava d'enginyer a Donbass. Una de les seves primeres històries, *Al poble de Berdítxiv* (В городе Бердичеве), va provocar que rebés atenció i encoratjament per part de Maksim Gorki i Mikhaïl Bulgàkov. La pel·lícula *Comissar* (dirigida per Aleksandr Askoldov), que va ser

suprimida per la KGV i no s'estrenà fins el 1990, està basada en aquesta història de quatre pàgines.

A mitjan dels anys 30, Grossman va deixar el seu treball d'enginyer i es va lliurar totalment a l'escriptura. El 1936 ja havia publicat dos reculls d'històries i el 1937 va ser acceptat en la prestigiosa Unió d'Escriptors de la URSS. Durant la Gran Purga alguns dels seus amics i familiars propers van ser arrestats, incloent la seva parella de fet. Durant mesos va estar demanant a les autoritats que l'alliberessin, cosa que va passar el 1938.

Reporter de guerra

Quan va esclatar la Segona Guerra Mundial (anomenada Gran Guerra Patriòtica a la URSS) el 1941, la mare de Grossman va ser capturada, i posteriorment assassinada, a Berdítxiv amb 20.000 o 30.000 jueus que no s'havien evacuat. Grossman estava exempt de fer el servei militar, però es va presentar voluntari per anar al front, on va passar més de 1.000 dies. Es va convertir en corresponsal de guerra del popular diari de l'Exèrcit Roig *Kràsnaia Zvezdà* (Estrella Vermella). Mentre la guerra s'enduria, en va cobrir els seus principals esdeveniments: la Batalla de Moscou, la Batalla de Kursk, la Batalla d'Stalingrad i la Batalla de Berlín. De manera paral·lela al seu treball com a periodista, les seves novel·les (com per exemple *La gent és immortal* (Народ бессмертен)) s'estaven publicant als diaris i va arribar a ser considerat un heroi de guerra. La novel·la *Stalingrad* (1950), titulada més tard *Per una causa justa* (За правое дело), està basada en les seves experiències durant el setge.

Les descripcions de Grossman de les neteges ètniques a Ucraïna i Polònia i de l'alliberament dels camps d'extermini de Treblinka i Madjanek van ser un dels primers testimonis escrits del que més tard es va conèixer com l'Holocaust. El seu article 'L'infern de Treblinka' (1944) va ser mostrat als judicis de Nurenberg com una evidència de la persecució.

Conflicte amb el règim soviètic

Grossman va participar a l'assemblea del 'Llibre negre', un projecte del Comitè Antifeixisme Jueu per documentar els crims de l'Holocaust. La supressió, a la postguerra, del Llibre negre per part del l'Estat Soviètic el va commocionar i va començar a qüestionar el seu suport incondicional al règim. En un primer moment els censors van obligar a fer canvis al text per tal de dissimular el caràcter específicament antisemític de les atrocitats i minimitzar el paper dels ucraïnesos que van treballar per als Nazis fent de policia. Més tard, el 1948, l'edició soviètica del llibre va ser descartada completament. El poeta Semion Lipkin, amic de Grossman, creia que havia estat la campanya antisemítica de Iósif Stalin durant la postguerra el que havia malmès la confiança de Grossman en el sistema soviètic:

- L'any 1946... em vaig trobar dos amics propers, un ingúix i un baskar, les famílies dels quals havien estat deportades al Kazakhstan durant la guerra. Li vaig explicar a Grossman i em contestà: "Potser és necessari per raons militars". Li vaig dir: "Diries el mateix si ho fessin als jueus?" i em contestà que allò mai passaria. Uns anys

després es va publicar al diari Pravda un article molt virulent contra el cosmopolitisme sense arrel i Grossman em va enviar una nota dient-me que al cap i a la fi tenia raó. Durant molt temps Grossman no se sentí gaire jueu, però la campanya contra el cosmopolitanisme va despertar-ne el sentiment de pertinença.

Grossman també va criticar la col·lectivització i la persecució política dels pagesos que va conduir cap a la tragèdia de Holodomor. Va escriure: "El decret sobre l'obtenció dels cereals requereix que els pagesos d'Ucraïna, del Don i del Kuban siguin executats per inanició, executats amb els seus fills petits".

Com a conseqüència de la persecució de l'estat, només unes quantes obres de postguerra de Grossman foren publicades en vida. Després de presentar la seva gran obra, la novel·la *Vida i destí* (Жизнь и судьба, 1959), per ser publicada, la KGB va registrar el seu apartament. Els manuscrits, les còpies en carbó, les llibretes de notes i fins i tot les cintes tipogràfiques van ser requisades.

Durant el període postestalinista, Grossman va escriure a Nikita Khrushov: "Quin sentit té que jo sigui físicament lliure quan el llibre al qual he dedicat tota la meua vida està arrestat? No hi estic renunciant. Només demano llibertat per al meu llibre". El director ideològic del Politburó, Mikhaïl Suslov, digué a Grossman que el seu llibre no es podria publicar durant, com a mínim, els següents tres-cents anys:

"No he llegit la seva novel·la, però he llegit atentament les ressenyes que s'han fet del manuscrit, que n'inclouen molts extractes. Miri quantes cites n'he apuntat... Per què hauríem d'afegir la seva novel·la a les bombes atòmiques que els nostres enemics estan preparant per llançar-nos? Per què hauríem de publicar la seva novel·la i iniciar una discussió pública sobre qui necessita la Unió Soviètica i qui no?"

Vida i destí, de la mateixa manera que la seva última novel·la important, *Tot passa* (Все течет, 1961), van ser considerades una amenaça per al règim totalitari i l'escriptor dissident va ser convertit en una "no persona de fet". *Tot passa* en particular, és única per la seva condemna tranquil·la, natural i, malgrat tot, terrorífica de l'estat totalitari soviètic. En aquesta obra, alliberat de les preocupacions sobre elsensors, Grossman parla honestament sobre la història soviètica. Va morir d'un càncer d'estómac el 1964, sense saber si les seves novel·les serien llegides algun dia pel públic.

Llegat

Vida i destí es publicà l'any 1980 a Suïssa, gràcies als companys dissidents de Grossman: el físic Andrei Sàkharov va fotografiar secretament les pàgines de l'esborrany conservat per Semion Lipkin, i l'escriptor Vladímir Voinovítx va aconseguir treure les pel·lícules fotogràfiques a l'estranger. El llibre finalment es va poder publicar a Rússia l'any 1988, després que Mikhaïl Gorbaxov iniciés la política del Glasnost. *Tot passa* va ser publicada a la Unió Soviètica el 1989.

Vida i destí està considerada una obra autobiogràfica. Robert Chandler, traductor de la novel·la a l'anglès, escrigué a la introducció de l'edició de Harvill que el protagonista principal, Víktor Shtrum, és un retrat del mateix autor i que s'hi reflecteix particularment la seva angoixa per l'assassinat de

la seva mare al gueto de Berdýtxiv. El capítol 18, una carta d'Anna, la mare d'Shtrum, ha estat dramatitzat al teatre i a la pel·lícula *L'última carta* (2002), dirigida per Frederick Wiseman i interpretada per Catherine Samie. Chandler també suggereix que el personatge de Shtrum està basat en el físic Lev Landau.

Molts crítics han comparat les novel·les de Grossman amb la prosa monumental de Tolstoi. Grossman és despietat a l'hora de descriure els racons obscurs de l'ànima humana.

Font: http://ca.wikipedia.org/wiki/Vassili_Grossman



5 d'octubre de 2010



Verd aigua

Marisa Medieri
Editorial Minúscula
Edició: 2010
Pàgines: 200

La crítica italiana ha definit aquest relat-diari com un petit clàssic contemporani. El fil conductor de la narració és l'èxode dels italians de Fiume, ciutat que el 1947 va passar a Croàcia, dins l'antiga Iugoslàvia. Marisa Medieri torna a trobar en la memòria els episodis tràgics i còmics que van marcar la seva infància, les persones amb qui va créixer –com la inoblidable àvia Quarantotto– i l'ambient del Silos de Trieste, «un paisatge vagament dantesco, un purgatori nocturn i boirós», on va viure amb altres refugiats fins que va ser adulta. A mesura que avança el relat, l'escriptura, precisa i subtil, revela una tensió entre la reapropiació del passat i la incertesa del futur, que desemboca en una actitud valenta i generosa davant la vida.



Marisa Medieri nació en Fiume en 1938 siendo todavía esta ciudad italiana. Tras la Segunda Guerra Mundial, la Yugoslavia de Tito recuperó tierras perdidas, y anexionó otras en las que vivían italianos como, Istria y Fiume (actualmente Rijeka, en Croacia). Llegado un determinado momento se les obligó a sus habitantes a tomar una decisión sobre su nacionalidad: seguir siendo italianos o adquirir la impronta de su nueva identidad como "yugoslavos". La mayoría decidió seguir siendo "italianos" emigrando a Italia y sufriendo por ello las consecuencias de una acogida fría por parte de sus propios compatriotas, y además, una serie de penalidades y arideces que constituyeron una especie de duro exilio en su propio país.

Marisa vive en primera persona esta clave encrucijada histórica y se ve forzada a huir con su familia hacia Trieste, junto con otros 300.000 italianos. Por segunda vez, sentirá la escritora la sensación de desarraigo, arribada a una ciudad lacerada y marcada por las consecuencias de la Segunda Guerra Mundial: dividida en dos zonas y entregada a la administración provisional de las Naciones Unidas. Cuando en 1954 Trieste tornará a la soberanía italiana, buena parte de su zona de influencia, era ya yugoslava.

Més informació: <http://www.escriptorasypensadoras.com/fichatecnica.php/303>

16 de novembre de 2010

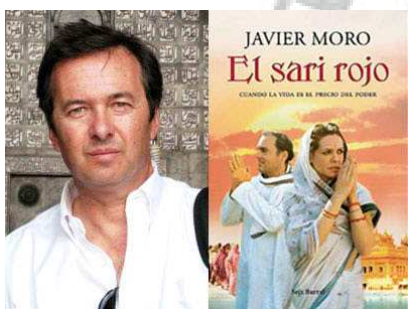


El sari vermell

Javier Moro
Editorial Columna
Edició: 2008
Pàgines: 624

El 1965, Sonia Maino, una estudiant italiana de 19 anys, coneix a Cambridge un jove indi anomenat Rajiv Gandhi. Ella és filla d'una família humil dels voltants de Torí; ell pertany a l'estirp més poderosa de l'Índia. És el principi d'una història d'amor que ni tan sols la mort serà capaç de trencar. Per amor, la italiana abandona el seu món i el seu passat per fondre's amb el seu nou país, l'Índia prodigiosa que adora vint milions de divinitats, que parla vuit-cents idiomes i que vota cinc-cents partits polítics. El seu valor, la seva honestedat i la seva entrega acabaran convertint-la en una deessa als ulls d'una sisena part de la humanitat. Amb autèntica màgia narrativa, Javier Moro relata la gran saga familiar dels Nehru-Gandhi, homes i dones atrapats a les urpes del poder, presoners d'un destí que no han escollit, el mateix que portarà Sonia a encarnar les esperances de mil dos-cents milions de persones al país del Mahatma Gandhi.

Després del gran èxit de *Passió Índia*, Javier Moro, investigador incansable i gran narrador, novel·la ara la història verídica d'una europea enfrontada a un món complicat i perillós, embolicada en les intrigues d'una família tan vilipendiada com admirada, i ens trasllada a una Índia fascinant i turbulenta, en permanent procés de canvi. La seva anterior novel·la, *Passió Índia*, ja ha captivat un milió de lectors, ha estat traduïda a disset idiomes i molt aviat se'n farà una pel·lícula.



Javier Moro (Madrid, 1955) es un escritor español. Colaborador asiduo en medios de prensa extranjeros y nacionales, ha trabajado como investigador en varios libros de Dominique Lapierre y Larry Collins, coproducido películas como *Valentina* y *1919: Crónica del alba*, ambas basadas en la obra de Ramón J. Sender, y publicado libros de gran aceptación de crítica y público como 'Pasión india' o 'El sari

rojo'. Todos sus libros son traducidos a varios idiomas

Obra:

Senderos de libertad (1992). (basado en la historia de Chico Mendes)

El pie de Jaipur (1995).

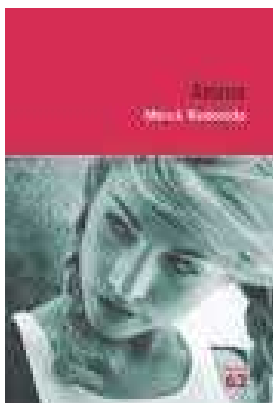
Las montañas de Buda (1998).

Era medianoche en Bhopal (2001), escrito en colaboración con Dominique Lapierre.

Pasión India (2005).

El sari rojo (2008).

14 de desembre de 2010



Aloma

Mercè Rodoreda
Editorial Edicions 62
Edició: 2002
Pàgines: 128

Aloma és una novel·la de Mercè Rodoreda i Gurguí escrita el 1936. Va rebre el premi Crexells el 1937. Rodoreda rebutjà bona part de les seves primeres obres, que considerà de baixa qualitat. De les obres de preguerra només en salvà **Aloma**, que revisà a consciència l'any 1968.

Aloma és la novel·la psicològica més important de Mercè Rodoreda, en què es tracten les relacions entre un home madur i una dona jove.

Actualment ha estat representada pel grup teatral Dagoll Dagom en forma de musical (2008).

Planteja la història d'un amor desgraciat entre *Aloma*, una adolescent solitària i somniadora, i Robert, un home ja madur i solter parent seu. El fracàs de la relació, juntament amb un ambient familiar desgastat, obligaran la protagonista a acarar el futur amb fermesa per l'amor al fill que ha de néixer.



Mercè Rodoreda i Gurguí neix a Barcelona, al barri de Sant Gervasi, el 10 d'octubre de 1908. És coneguda sobretot com a novel·lista i contista, però escriu també unes quantes obres dramàtiques i poesia lírica. La seva infantesa és solitària. D'una banda és filla única i, de l'altra, no es relaciona amb infants de la seva edat, perquè només va a escola entre els set i els deu anys i, encara, en dos centres diferents.

Creix en un ambient de barri tranquil i envoltada de l'amor dels seus pares i, sobretot, del seu avi, que li sap inculcar la passió per la lectura i per les flors, aspectes que reflectirà després en la seva obra literària. La mort de l'avi, quan ella té dotze anys, marca la seva adolescència.

El 1928, es casa amb el seu oncle matern, catorze anys més gran que ella, Joan Gurguí, que havia marxat a Amèrica molt jove i n'ha tornat amb una certa fortuna econòmica el 1921. Ella té només vint anys. Aquest matrimoni, mai acceptat per ella, i al qual es veu abocada, i el naixement del seu únic fill, Jordi Gurguí, el 1929, es converteixen, per l'autora, en una experiència traumàtica i, encara més al final de la seva vida, quan ella

mateixa, que sempre havia guardat zelosament el secret, es culpa en cercles molt reduïts d'amics de la malaltia mental que afectarà el seu fill, a partir dels quaranta anys, i que l'obligarà a ser internat a l'Institut Psiquiàtric Pere Mata de Reus.

És a partir d'aquells fets de joventut que, a inicis dels anys trenta, Mercè Rodoreda tria la literatura com una alternativa d'evasió d'aquell entorn clos i decebedor que ha patit.

Inicia així una carrera de gran regularitat i de perfeccionament progressiu, que es manifesta en les col·laboracions als diaris i revistes de més prestigi d'aquells anys, generalment en forma de contes (*Meridià, Mirador, Revista de Catalunya*) i, també, amb la publicació de novel·les que, exceptuant-ne l'última, l'autora acabarà rebutjant en bloc i que no inclou en les seves *Obres completes: Sóc una dona honorada* (1932), *Del que hom no pot fugir* (1934), *Un dia en la vida d'un home* (1934), *Crim* (1936), i *Aloma* (1938), que va guanyar el premi Creixell.

Aquests són anys de molta activitat, durant els quals l'escriptora treballa al Comissariat de Propaganda de la Generalitat de Catalunya i és membre activa de la Institució de les Lletres Catalanes. També són anys viscuts intensament des de la perspectiva sentimental. Ho palesa la seva relació, potser platònica, amb el polític trotskista Andreu Nin i amb el novel·lista i promotor cultural Francesc Trabal, un dels puntals del Grup de Sabadell fundat amb el poeta Pere Quart.

El 21 de gener de 1939 emprèn el camí de l'exili. S'instal·la amb altres escriptors catalans (Pere Calders, Joan Oliver/Pere Quart, Armand Obiols, Xavier Benguerel, Francesc Trabal, Agustí Bartra, Anna Murià i Cèsar August Jordana) al castell de Roissy-en-Brie, a vint-i-cinc quilòmetres de París.

En aquell refugi d'exili, l'autora enceta una intensa i complicada relació sentimental amb l'Armand Obiols, pseudònim de Joan Prat i Esteve, casat amb la germana de l'escriptor Francesc Trabal, i que durarà fins a la mort d'Obiols, a Viena, el 1971. La majoria dels escriptors catalans exiliats embarquen cap a Amèrica, però Mercè Rodoreda i Armand Obiols opten per quedar-se a França. Assisteixen a l'entrada dels nazis a París i han d'emprendre la fugida a peu cap a llocs més segurs.

Viuen a Llemotges i a Bordeus. Però es tornen a instal·lar a París el 1946. És una època de duresa de supervivència durant la qual, segons la mateixa autora, «escriure semblava una ocupació espantosament frívola». D'altra banda, la precarietat econòmica (cus a preu fet) li impedeix tenir la tranquil·litat necessària per dedicar-se amb continuïtat a la seva obra literària.

Sembla, però, que cal situar l'activitat dramàtica de Mercè Rodoreda en aquests primers anys de l'exili (1940-1950), quan a Catalunya encara no s'ha perdut l'esperança de restaurar la legitimitat republicana i quan l'autora té ben present la capacitat de projecció que el teatre català ha tingut abans de la guerra. De tota manera, fins a l'any 1979 no es

representarà cap de les seves obres a Catalunya, i la seva publicació serà ben tardana, deu anys després de la seva mort.

Cap al 1946, després d'una etapa de dubtes i de malviure pel que fa en l'àmbit afectiu, comença a escriure poesia lírica. Fa uns quants sonets que li donaran la idea per a un recull poètic que s'hauria de dir *Món d'Ulisses*, en el qual treballarà intermitentment fins a ben entrats els anys cinquanta. Nou d'aquests sonets es publiquen a la *Revista*, el 1947; a més, guanya la Flor Natural als Jocs Florals de Londres, el 1947, els de París, el 1948, i els de Montevideo, el 1949, on és proclamada Mestra en Gai Saber.

L'estabilitat econòmica li arriba amb la feina que Armand Obiols obté el 1954 com a traductor a l'organisme de les Nacions Unides, a Ginebra, i això propicia que Mercè Rodoreda entri en una etapa de creativitat enorme: recull els contes que tenia dispersos en diferents revistes de l'exili, n'hi afegeix d'inèdits i trenca el seu silenci de vint anys amb *Vint-i-dos contes* (1958), que obtindrà el premi Víctor Català 1957, i que l'esperona a redactar, gairebé alhora, les novel·les *Jardí vora el mar*, *La plaça del Diamant* i *La mort i la primavera*.

El 1960 envia *La plaça del Diamant* (amb el títol *Colometa*) a la convocatòria del premi Sant Jordi del 1960, i n'és eliminada per un jurat que tenia, entre altres membres, l'escriptor Josep Pla. Sembla que el títol de *Colometa* fa dir a Pla que es tracta d'una "novel·leta cursi" i el guanyador d'aquella convocatòria acaba sent un autor desconegut, Enric Massó, que després no continua la seva carrera literària. El 1961, envia *La mort i la primavera* a la convocatòria del mateix premi i també n'és eliminada.

La publicació de *La plaça del Diamant* (1962), gràcies a una recomanació de l'escriptor i assagista Joan Fuster, que també ha format part del jurat del premi Sant Jordi del 1960, i que n'ha parlat amb l'editor i escriptor Joan Sales, contribueix a la seva consolidació definitiva i li assegura una relació estable amb el món editorial que continuarà sempre amb el segell del Club Editor i la direcció editorial de Joan Sales.

L'any 1966, li atorguen, finalment, el premi Sant Jordi amb *El carrer de les Camèlies*, sense que l'autora s'hi hagi presentat, ja que aquell any la convocatòria ha decidit distingir una obra ja publicada. Aquesta novel·la rep posteriorment dos premis més, el de la Crítica (1967) i el Ramon Llull (1969). Després vindran *La meva Cristina i altres contes* (1967), *Jardí vora el mar* (1967) i la segona versió d'*Aloma* (1969).

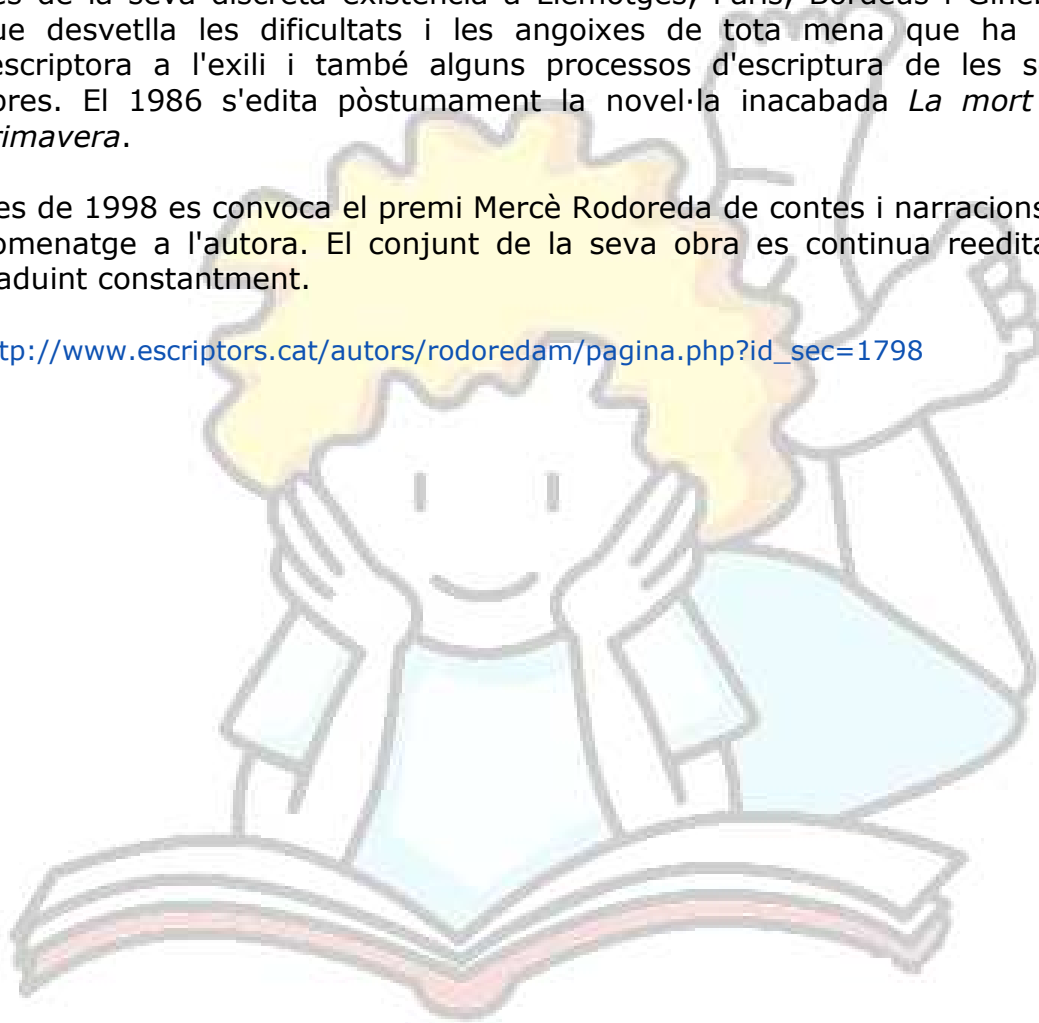
Amb la mort sobtada d'Armand Obiols, el 1971, s'accentua la seva solitud a Ginebra (on viu en un apartament davant del llac Léman) i, el 1972, en una estada a Romanyà de la Selva, decideix construir-hi un xalet i retornar a Catalunya. A Romanyà acabarà la novel·la *Mirall trencat* (1974), considerada per molts la més sòlida de la seva producció, a la qual seguiran *Semblava de seda i altres contes* (1978), *Tots els contes* (1979), *Viatges i flors* (1980) i *Quanta, quanta guerra...* (1980).

En aquesta etapa de retorn a Catalunya, és membre i Sòcia d'Honor de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana i li és atorgat el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes el 1980. Afectada d'un càncer, declarat en molt poc temps, mor en una clínica de Girona, el 13 d'abril de 1983, i és enterrada a Romanyà de la Selva. Deixa com a hereu del llegat literari a l'Institut d'Estudis Catalans, que posteriorment crearà la Fundació Mercè Rodoreda.

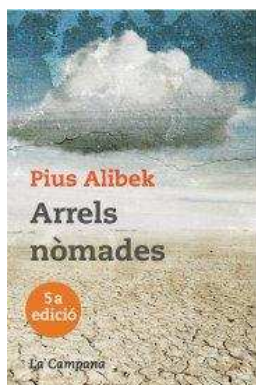
El 1985, l'escriptora Anna Murià accedeix a publicar la correspondència (*Cartes a l'Anna Murià: 1939-1956*) que li havia adreçat Mercè Rodoreda des de la seva discreta existència a Llemotges, París, Bordeus i Ginebra i que desvetlla les dificultats i les angoixes de tota mena que ha patit l'escriptora a l'exili i també alguns processos d'escriptura de les seves obres. El 1986 s'edita pòstumament la novel·la inacabada *La mort i la primavera*.

Des de 1998 es convoca el premi Mercè Rodoreda de contes i narracions, en homenatge a l'autora. El conjunt de la seva obra es continua reeditant i traduint constantment.

http://www.escriptors.cat/autors/rodoredam/pagina.php?id_sec=1798



11 de gener de 2011



Arrels Nòmades

Pius Alibek
Editorial La Campana
Edició: 2010
Pàgines: 345

Arrels nòmades és el relat d'una vida a l'Iraq. Els personatges, les escenes, les emocions i els sentiments humans s'evocuen amb una claredat i una força magistrals.

Pius Alibek inicia una incursió, poderosa i prometedora, a la literatura catalana. Fa que l'encís d'Orient es respiri familiar a aquesta riba.

«Lara no havia nascut encara i Aya Maria, la meua primera filla, estava a punt de fer els tres anys. A la guarderia, barrejava el català i el castellà amb l'arameu i l'àrab. Resultava especialment graciós, i alhora gratificant, sentir com conjugava verbs arameus i àrabs en frases catalanes o castellanes. Ho feia amb la naturalitat de la flor que s'obre a la rosada. Però als seus ulls preciosos hi restava, sovint, una pinzellada de desconcert. No l'enteniem del tot, i ella tampoc entenia per què no l'enteniem. Jo intentava explicar-li que les seves arrels interferien en el seu present i l'enriquien. Em preguntava pels avis, i per què no en tenia. Li vaig dir que vivien en un país molt llunyà, però que hi havia un avi que mai l'abandonaria i que es deia Ximxa, "el déu sol dels assiris". Li vaig regalar un penjoll amb la figura de Ximxa i, mentre Aya Maria anava a fer-ho saber a totes les seves joguines, jo em vaig posar a escriure qui era i d'on venia el seu pare. A explicar-li per què li transmetia coses que la feien sentir diferent, tot esperant que, quan la vida la rapti del seu món de princeses i papallones, ella mateixa pugui decidir qui vol ser.»



PIUS ALIBEK

Nascut a Ankawa (Iraq) i llicenciat en filologia anglesa (Bagdad). Arriba a Barcelona el 1981 per continuar els estudis en el camp de la lingüística històrica comparada. Davant la prolongació de la guerra Iraq-Iran, opta per quedar-se a viure a Barcelona. Es dedica a la docència i als estudis històrics i lingüístics. Incorporat al Departament de Llengües Semítiques

de la Universitat de Barcelona, participa en el projecte Manumed per catalogar i preservar els manuscrits antics del Mediterrani. Durant les mobilitzacions contra la guerra de l'any 2003 es converteix en un referent de la lluita per la pau i el 2004 rep la Medalla d'Honor de la ciutat de Barcelona. La seva altra passió, la cuina, l'ha portat a obrir un restaurant on cuina personalment els plats tradicionals del seu país d'origen. Compagina la feina al restaurant amb la recerca, l'escriptura, conferències i traduccions. És el traductor al català de l'autor egipci Alaa Al Aswani. **Arrels nòmades** és el seu primer llibre.

<http://www.edicionslacampana.cat/index.php/lilibres/344>

8 de febrer de 2011



El comte Arnau

Joan Maragall
Editorial: Edicions 62
Edició: 1974
Pàgines: 63

El Comte Arnau és un important poema èpico-líric que Joan Maragall va a donar a conèixer fragmentàriament els anys 1900, 1906 i 1911. Més de setanta anys després que fou publicada la primera part, el poema conserva tota la seva força i emergeix com a síntesi o model de l'evolució literària del seu autor. Joan-Lluís Marfany s'ha proposat, en el pròleg altament suggestiu demostrar fins a quin punt les tres parts del poema responen a tres estadis diferents de l'obra de Maragall i el sentit profund que té el marc de la seva poesia.



El rem de trenta-quatre

Joaquim Ruyra
Editorial: Edicions 62
Edició: 1997
Pàgines: 114

Integrada en el volum *Marines i boscatges*, *El rem de trenta-quatre* narra l'aventura marítima de la Santa Rita, una barca de cabotatge. A través de la seva narradora, Marianna Saura, Ruyra evoca els temps de la seva joventut a Blanes, quan la navegació a vela era el centre neuràlgic de l'activitat dels pobles de la costa. A més, descriu i tipifica —amb un llenguatge que reelabora la parla blanenca— uns paisatges i personatges que esdevindran inoblidables. Joaquim Ruyra (Girona, 1858 - Barcelona, 1939), referent literari ineludible de la narrativa del segle XX, ha esdevingut un clàssic. Es va donar a conèixer amb el recull narratiu *Marines i boscatges* (1903), que va reeditar el 1920 amb el títol *Pinya de rosa*. En el segon llibre de narracions, *La parada* (1919), abandona la temàtica marinera per escriure alguns dels contes més destacats de la seva producció. El 1928 va aparèixer *Entre flames*, miscel·lània de prosas narratives. També va publicar poesia, teatre i alguns assaigs. Va ser membre de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans, des d'on participà activament en la constitució del català literari modern.



Joan Maragall i Gorina neix el 10 d'octubre de 1860 a Barcelona. Un cop acabat el batxillerat, el seu pare vol incorporar-lo a la indústria tèxtil familiar, però topa amb la seva resistència. Del 1874 al 1878 publica la primera composició i fa dos viatges que el poeta qualifica com a "dos oasis en el seu viure", l'un cap al sud d'Espanya i l'altre, a França. D'aquesta època són les poesies *Al veure't l'ànima entera* i *Quan t'acostes on sóc jo*. A *Notes autobiogràfiques* explica aquest enfrontament amb el pare, que li fa concebre per sempre la literatura com a passió i com a reacció defensiva.

El pare, en veure la inadaptabilitat del seu fill a l'empresa tèxtil, deixa que cursi la carrera d'advocat, que comença el 1879. El poeta escull aquests estudis en comptes dels de Filosofia i Lletres, perquè està convençut que és millor estudiar una carrera amb aplicació pràctica. De tota manera, s'instrueix en les literatures catalana i castellana i s'apassiona pels autors alemanys com ara Goethe. *Werther* és en aquells moments la seva obra predilecta. Impregnat d'influència goethiana, guanya la Flor Natural als Jocs Florals de Badalona amb la poesia *Dins sa cambra* (1881).

L'any 1884, quan es llicencia en Dret a la Universitat de Barcelona, inicia una crisi personal, perquè es debat entre el que li demana el seu esperit romàntic i la possibilitat d'integrar-se a la vida burgesa, marcada des de sempre per l'entorn familiar. El seu procés d'integració el consoliden dos fets: l'ingrés, el 1890, al *Diario de Barcelona* i el casament, el 1891, amb Clara Noble (amb qui té 13 fills). En els anys immediatament posteriors, la feina de periodista s'imposa progressivament a la d'advocat. En aquest període, la seva tasca periodística és bàsica per al naixement del moviment modernista. Publica el poema *La vaca cega*, a *L'Avenç*.

L'any 1894 guanya l'Englantina als Jocs Florals de Barcelona, amb *La sardana*. L'any següent, publica el llibre *Poesies*, editat per *L'Avenç*, que, considerat com a molt innovador, obté una acollida favorable de la crítica. En el llibre, que inclou poemes significatius com *L'oda infinita*, *Paternal* i *Excelsior*, s'hi pot observar el vessant decadentista propi dels inicis del Modernisme, que l'autor rebutja posteriorment en favor d'un vitalisme optimista, influït per Nietzsche, pel qual entén la poesia com a font de salut i energia. L'èxit continua amb l'obtenció de la Viola d'Or i Argent als Jocs Florals de Barcelona, el 1896, amb *El mal caçador*.

Maragall adquireix renom com a escriptor, traductor i periodista. L'èxit com a articulista fa que Joan Mañé li demani que faci articles amb assiduitat al *Diario de Barcelona* i, d'altra banda, que també tingui l'oportunitat de fer col·laboracions a *La Renaixença*, *La Veu de Catalunya* i d'altres publicacions. A la Biblioteca L'Avenç apareix la seva traducció d'*Ifigènia a Tàurida* de Goethe, que es va representar en sessió del Teatre Íntim, sota la direcció d'Adrià Gual, als jardins del Laberint d'Horta. L'escenificació va tenir una especial importància, perquè la gent dels ambients més benestants de la

societat catalana s'adonés de la validesa de la llengua catalana en obres de gran entitat cultural. Maragall, implicat en els esdeveniments socials i polítics de l'època, escriu el poema *Oda a Espanya*, referit al desastre colonial i la crisi que se'n deriva.

L'any 1900 apareix a la revista *Catalònia* el primer fragment d'*El Comte Arnau* i *L'Avenç* li publica *Visions i Cants*, en què el poeta aporta mites i himnes. En aquest mateix any fa un viatge a Madrid on entra en contacte amb intel·lectuals castellans, amb els quals manté una intensa relació epistolar durant la resta de la seva vida.

Els primers anys del segle XX el nacionalisme es configura sobretot en un corrent concret de caire conservador, catòlic i tradicionalista. Maragall s'identifica, no sense una certa resistència íntima, amb aquesta línia ideològica dominant.

Fidel a les seves idees i al seu ofici de periodista, publica, al *Diario de Barcelona*, *La Patria Nueva*, l'11 de setembre de 1902, article polèmic que li costa un processament. El 1903 deixa el *Diario de Barcelona* per discrepàncies polítiques amb la direcció:

«Això, m'ha deixat, ho confesso, un bon xic adolorit, però també amb un sentiment d'independència i de dignitat satisfeta, que m'aconsola l'adoloriment.» (Carta a Enric Prat de la Riba, del 7 de maig).

El juliol és elegit president de l'Ateneu Barcelonès i, en el discurs de la sessió inaugural del curs de l'Ateneu, el setembre, llegeix *l'Elogi de la paraula*.

El 1904 en l'edició d'homenatge *Artículos* (1904), hi expressa sovint posicions acostades a les dels dirigents de la Lliga Regionalista, i acostuma de comentar els textos pastorals del bisbe Torras i Bages. Aquest mateix any guanya la Flor Natural als Jocs Florals de Barcelona amb la poesia *Glosa* i és proclamat Mestre en Gai Saber. Publica el llibre *Les Disperses*, poesies originals i traduccions de Goethe. També s'editen *l'Elogi de la paraula* i les seves traduccions de Goethe *Eridon i Amina* i *La Margarideta*. El 1905 reprèn la col·laboració amb el *Diario de Barcelona*, tot i que un any més tard torna a tenir discrepàncies amb la direcció i deixa de treballar-hi. D'altra banda, continua elaborant les traduccions de Novalis. En l'àmbit polític, Maragall refusa l'oferta d'Enric Prat de la Riba i de Francesc Cambó de ser candidat a diputat a les corts, convençut que el seu camí no és la política.

El maig de l'any següent publica el recull de poemes *Enllà*, on s'observa un to més atenuat respecte a l'exaltació d'obres anteriors i es concentra en el seu vessant naturalista. Uns mesos més tard intervé en el Congrés de la Llengua Catalana llegint-hi el discurs *En pro de les varietats dialectals*. Cal assenyalar que coneix Unamuno a Barcelona i inicien una fructífera amistat (el seu epistolari es publica l'any 1951). Unamuno dedica a Maragall *L'Oda a la Catedral de Barcelona* apareguda a *La Vanguardia* i tradueix per primer cop al castellà *La vaca cega*.

Maragall funda conjuntament amb altres persones la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans, des d'on demana diners per a la creació de la Biblioteca de Catalunya. A partir de l'any 1907, Maragall torna a viure una forta crisi personal, agreujada pels fets de la Setmana Tràgica, el juliol de 1909. Hi reacciona escrivint un seguit d'articles, publicats a *La Veu de Catalunya*, dels quals cal esmentar per la seva transcendència *La iglésia cremada* i *La ciutat del perdó*, no publicat fins uns anys més tard per consell de Prat de la Riba. Maragall, indignat pels fets, demana que la burgesia catalana assumeixi les responsabilitats que li pertoquen en l'assumpte. D'altra banda, apareix l'opuscle *Elogi de la poesia*. Tant aquest assaig com el de 1903 (*Elogi de la paraula*) exposen la seva teoria de la "paraula viva", de tall romàntic, per la qual l'emoció pura, l'espontaneïtat i la sinceritat són elements indispensables de la poesia.

El 1910, ja totalment dedicat a la creació literària —només exerceix de periodista quan el tempta un fet important d'actualitat o un gran moviment d'opinió—, guanya, amb el llibre *Enllà* (1906), el premi Fastenrath, als Jocs Florals de Barcelona. A més, a Caldetes, acaba la tragèdia en vers *Nausica*, l'única obra de teatre que escriu.

El darrer any de la seva vida, el 1911, publica *Seqüències*, imprès per *L'Avenç*, que conté la tercera i darrera versió del mite del comte Arnau: la de la redempció a través de la renúncia. Del llibre destaquen també l'*Oda nova a Barcelona* i el *Cant espiritual*.

Dos dies abans de morir demana ser vestit amb l'hàbit de Sant Francesc. Mor el 20 de desembre de 1911. Les seves últimes paraules foren: "Amunt, amunt!...".

Les principals edicions de les obres completes es publiquen els anys 1912-1913, 1929-1930, el 1947, i el 1960.

http://www.escriptors.cat/autors/maragallj/pagina.php?id_sec=2069



Joaquim Ruyra i Oms va néixer a Girona el 27 de setembre de 1858, hereu d'una família de propietaris rurals, que provenia d'Hostalric i Blanes, població, aquesta darrera, on tenia la casa pairal i materna. El seu pare exercia d'advocat a Girona, on ell va estudiar el batxillerat, primer al Seminari de Sant Martí i després a l'Institut del carrer de la Força. L'any 1873, a causa de les guerres carlines, es va refugiar a Malgrat de Mar

amb la seva família, a casa de Benet Turró; fet que va propiciar l'amistat de Joaquim Ruyra i Ramon Turró, fill de la casa, que després seria un reconegut biòleg.

Aquesta amistat es va concretar amb la col·laboració de Joaquim Ruyra en el llibre de Ramon Turró, *Composiciones literarias* (1878), que conté el relat anònim "El canto de la pescadora" de Ruyra.

El 1879, amb 21 anys, va tornar a Blanes amb la intenció de dedicar-se a la literatura. Estudia la llengua viva dels pagesos i mariners que, seguint l'exemple de Jacint Verdaguer, esdevé la base de la seva llengua literària. Sota l'impuls del catalanista blanenc Josep Cortils i Vieta, s'incorpora al grup literari de Blanes de finals del segle XIX. Es va donar a conèixer als Jocs Florals de Girona (1891), en què li és guardonat el poema "L'únic remei", de clara inspiració verdagueriana. A partir del 1895, va ser un assidu participant als Jocs Florals de Barcelona i, malgrat que en aquests primers anys s'havia lliurat fonamentalment al conreu de la poesia, va ser com a prosista que va obtenir un reconeixement immediat.

El 1896 obté el premi del Consistori amb els relats "Mar de llamp", "La mirada del pobret" i "Les senyorettes del mar"; l'accèssit el 1897 amb "La vetlla dels morts" i "Fineta"; la copa del consistori, el 1902, amb "Jacobé". Tanmateix, es va sentir, en diverses ocasions, injustament maltractat pel certamen i va deixar de presentar-s'hi. Li havia servit, però, de plataforma literària, de manera que, a partir del 1896, es troben col·laboracions seves disperses en les revistes i diaris més importants com *La Veu de Catalunya* (on va publicar regularment poemes el 1897), *La Renaixença*, *Catalunya*, *El poble Català* i *Joventut*, revista que li va editar el primer llibre, *Marines i Boscatges* (1903).

L'èxit fou immediat i unànim. A partir d'aquell moment la prosa de Ruyra es converteix en referència ineludible. Un dels aspectes que més va contribuir-hi va ser la llengua literària del recull, no sols per la qualitat literària, bellesa i originalitat de les imatges, sinó per la sistematització lingüística practicada, pel seu rigor professional.

No és estrany, doncs, que Josep Carner i d'altres nou-centistes el proposessin com a model literari i que el cridessin a molts aforaments públics. A més, la revista *Catalunya* li publica els tres capítols inicials d'una novel·la rural que va restar inacabada, *La gent del mas Aulet*, i va promoure'l a la presidència dels Jocs Florals de Moià (1904) i de Girona (1907).

Ruyra havia participat en l'I Congrés Internacional de la Llengua Catalana, (Barcelona, octubre de 1906) amb la ponència "La nostra llengua en les obres literàries". A partir de 1918, va reprendre les activitats literàries. És nomenat membre adjunt de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans (el 1924 en serà membre numerari). El 1919 publica *La parada*, segon recull de narracions, i una antologia dels seus poemes, *Fulles ventisses*. El 1920 reedita *Marines i boscatges* amb el nou títol de *Pinya de rosa*. El 1922 presideix els Jocs Florals de Barcelona i el 1925, publica la novel·la curta *Les coses benignes*. El 1928 apareix *Entre flames*, el tercer i darrer recull de narracions.

Joaquim Ruyra va aportar també a la literatura catalana diverses traduccions, amb un ús de la llengua regular i precís, però també natural i fluent. Tradueix entre altres, Erckmann-Chatrion, Racine, Molière i Scribe. Un altre vessant de la seva producció és la de crític literari, cosa que el va destacar entre els escriptors del seu temps.

En els seus darrers anys, va deixar pràcticament d'escriure. Va publicar *La cobla* (1931), una antologia dels poemes que considerava literàriament més valuosos. La República i la guerra civil espanyola van enfonsar el seu món de propietari rural. Va emprendre, per encàrrec de la Conselleria de Cultura de la Generalitat de Catalunya, la biografia de Ramon Turró, que, incompleta, no es va arribar a publicar. Els escriptors catalans li van fer un homenatge el 27 de setembre de 1938, el dia del seu vuitantè aniversari, organitzat per la Institució de les Lletres Catalanes.

Va morir a Barcelona, el 15 de maig de 1939, però les circumstàncies polítiques van fer que passés absolutament inadvertit. Va ser enterrat a Blanes.

Ruyra també va ser objecte d'una llegenda literària que l'Homenot de Josep Pla, important per altres aspectes afinadíssims, encara va alimentar més. Pla qualifica el matrimoni de Ruyra com un "immens desastre, una tragèdia que l'escriptor suportà amb una paciència infinita, exactament com el que fou sempre: un sant". També intenta explicar -amb la convicció que es tracta d'uns fets que, per bé o per mal, van condicionar profundament l'obra- aquestes relacions familiars. Afirmar que Ruyra va viure esporuguit i anul·lat, per la seva dona, gelosa de tot i de tothom, des del servei domèstic al seu èxit d'escriptor. No cal dir que aquestes valoracions tenen tota una altra interpretació a la llum dels estudis més moderns.

Però, Josep Pla, gran admirador de l'escriptor, també escrivia que la perfecció estilística de Ruyra "no podrà mai explicar-se sense una evasió molt intensa i completa, sense una solitud, una separació profunda originada per la repulsió del seu entourage". Ruyra havia fet una opció pel conte i el relat, gèneres, segons explica en una entrevista amb Coma i Soley, que en la seva època encara eren considerats menors. Ruyra, però, és un dels primers i gran contista del segle XX, un dels primers que segueix la línia heretada d'Edgar A. Poe, un dels que més admira.

http://www.escriptors.cat/autors/ruyaj/pagina.php?id_sec=17

8 de març de 2011



Onze minuts

Paulo Coelho
Editorial Proa
Edició: 2003
Pàgines: 232

Maria, la protagonista d'*Onze minuts*, és una noia del nord del Brasil que viatja a Rio de Janeiro, on coneix un empresari que li ofereix un bon lloc de treball a Ginebra. Maria creu que hi trobarà diners i fama, però acabarà exercint la prostitució. L'aprenentatge que extraurà d'aquesta dura experiència modificarà per sempre més l'actitud de Maria envers la vida i envers ella mateixa.

Onze minuts és una novel·la que explora la naturalesa del sexe i de l'amor, la difícil i intensa relació entre el cos i l'ànima, i el camí per arribar a la seva unió equilibrada.

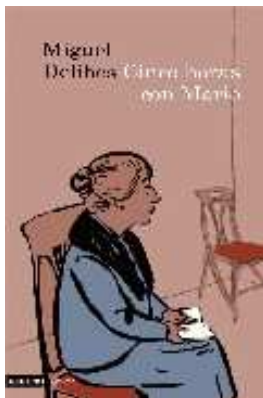


Paulo Coelho (Rio de Janeiro, 1947) és un dels autors més llegits i influents de l'actualitat. Es va iniciar en el món de les lletres com a autor teatral. Després de treballar com a lletrista per als grans noms de la cançó popular brasilera, es va dedicar al periodisme i a escriure guions per a la televisió. Amb la publicació d'*El Pelegrí de Compostel·la* (1987) i *L'Alquimista* (1988), Paulo Coelho va iniciar un camí d'èxits que l'ha consagrat com un dels grans escriptors del nostre temps. Publicades a 160 països, les seves obres han estat traduïdes a 71 llengües, amb més de 100 milions de llibres venuts. A

part de rebre nombrosos premis i distincions internacionals, l'any 1996 el ministeri de Cultura francès el va nomenar Cavaller de les Arts i les Lletres. És conseller de la Unesco per al programa de convergència espiritual i diàleg intercultural, membre de l'Acadèmia Brasileira de les Lletres i l'any 2007 va ser nomenat Missatger de la Pau per les Nacions Unides.

http://www.proa.cat/ca/autor/paulo-coelho_3877.html

5 d'abril de 2011



Cinco horas con Mario

Miguel Delibes
Editorial Destino
Edició: 2010
Pàgines: 280

Nueva edición de un gran clásico de las letras españolas en el año del 90 aniversario de **Delibes**.

Una mujer acaba de perder a su marido y vela el cadáver durante la noche. Sobre la mesilla hay un libro, la Biblia, que la esposa hojea. Va leyendo los párrafos subrayados por el hombre que se ha ido para siempre. Una oleada de recuerdos le viene a la mente y empieza un lento, desordenado monólogo en el que la vida pugna por hacerse real otra vez. La pobre vida llena de errores y torpezas, de pequeños goces e incomprendiones. ¿Ha conocido Carmen alguna vez a Mario? Escuchemos el irritante discurrir de la pequeña y estrecha mentalidad de la esposa. Otro hombre irá poco a poco descubriéndose, para todos menos para ella, con toda su desesperanza y su fe en la vida. *Cinco horas con Mario* es una novela de gran penetración psicológica que, a través de un alma femenina puesta al descubierto, llega hasta el fondo de la sociedad española de su tiempo. Sólo un escritor de la categoría de Miguel Delibes podía enfrentarse con este difícil tema y resolverlo tan brillantemente.



Miguel Delibes Setién. (Valladolid, 17 de octubre de 1920 - Valladolid, 12 de marzo de 2010). Novelista español. Doctor en Derecho y catedrático de Historia del Comercio; periodista y, durante años, director del diario *El Norte de Castilla*.

Su sostenida labor como novelista se inicia dentro de una concepción tradicional con *La sombra del ciprés es alargada*, que obtiene el Premio Nadal en 1948.

Publica posteriormente *Aún es de día* (1949), *El camino* (1950), *Mi idolatrado hijo Sisí* (1953), *La hoja roja* (1959) y *Las ratas* (1962), entre otras obras. En 1966 publica *Cinco horas con Mario* y en 1975 *Las guerras de nuestros antepasados*; ambas son adaptadas al teatro en 1979 y 1990, respectivamente. *Los santos inocentes* ve la luz en 1981 (y es

posteriormente llevada al cine por Mario Camus); más adelante publica *Señora de rojo sobre fondo gris* (1991) y *Coto de caza* (1992), entre otras.

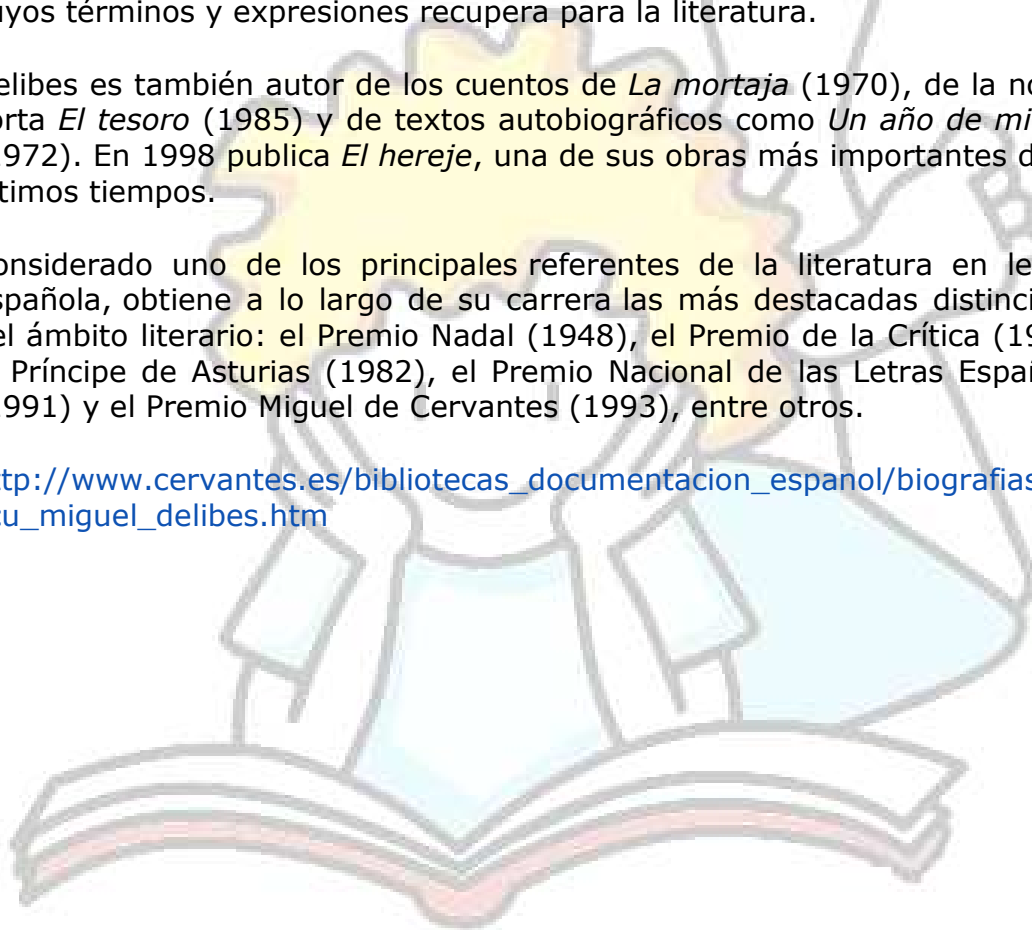
Su producción revela una clara fidelidad a su entorno, a Valladolid y al campo castellano, y entraña la observación directa de tipos y situaciones desde la óptica de un católico liberal. La visión crítica -que aumenta progresivamente a medida que avanza su carrera- alude sobre todo a los excesos y violencias de la vida urbana.

Entre los motivos de su obra destaca la perspectiva irónica frente a la pequeña burguesía, la denuncia de las injusticias sociales, la rememoración de la infancia (por ejemplo en *El príncipe destronado*, de 1973) y la representación de los hábitos y el habla propia del mundo rural, muchos de cuyos términos y expresiones recupera para la literatura.

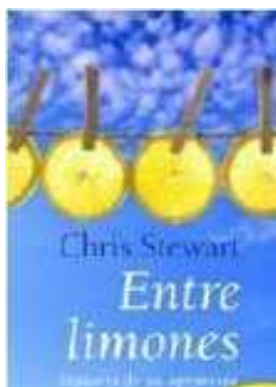
Delibes es también autor de los cuentos de *La mortaja* (1970), de la novela corta *El tesoro* (1985) y de textos autobiográficos como *Un año de mi vida* (1972). En 1998 publica *El hereje*, una de sus obras más importantes de los últimos tiempos.

Considerado uno de los principales referentes de la literatura en lengua española, obtiene a lo largo de su carrera las más destacadas distinciones del ámbito literario: el Premio Nadal (1948), el Premio de la Crítica (1953), el Príncipe de Asturias (1982), el Premio Nacional de las Letras Españolas (1991) y el Premio Miguel de Cervantes (1993), entre otros.

http://www.cervantes.es/bibliotecas_documentacion_espanol/biografias/mo_scu_miguel_delibes.htm



3 de maig de 2011



Entre limones

Chris Stewart
Editorial Almuzara
Edició: 2006
Pàgines: 304

Entre limones es una de esas cosas raras y maravillosas: un libro divertido e intuitivo que encanta desde la primera página a la última... y es que alguien que, sin tener ni idea y sin pensárselo dos veces, se mete a reconstruir y llevar un cortijo en un rincón perdido de una sierra de España, claramente no puede estar haciendo nada malo.

Chris nos transporta a Las Alpujarras, una excéntrica región del sur de Granada (España), y nos mete en una serie de contratiempos con una combinación simpática de granjeros y pastores campesinos, viajeros *New Age* y expatriados. El verdadero héroe del asunto, sin embargo, es el cortijo que él y Ana compraron: «El Valero» —un auténtico parche de montaña lleno de aceitunas, almendros y limones, asentado en el lado equivocado de un río, con ninguna vía de acceso, ni abastecimiento de agua ni electricidad. ¿Podría ofrecer la vida algo mejor?



Chris Stewart fue batería del grupo musical inglés Genesis. Había sido invitado al puesto de batería por Peter Gabriel que iba a la misma escuela que Stewart en 1967. Por aquel entonces Genesis estaba guiada por Jonathan King, un joven algo mayor que ellos mismos que había grabado un éxito llamado "Everyone's gone to the moon". King hacía las veces de mentor, manager y productor. Incluso fue el que les puso el nombre definitivo a la banda(...)

En 1999 publicó *Driving Over Lemons: An Optimist In Andalusia*. En español se ha publicado con el título *Entre Limones* por la editorial Almuzara. Es el relato de las experiencias del autor en España. Es divertido, dulce, extraño pero que deja un gusto indescriptible.

Tras el segundo single Chris salió de la banda por petición de King y del resto de los miembros de la banda que consideraban a Chris un batería deficiente. Peter Gabriel llegó a afirmar que Stewart "no era precisamente una máquina de seguir el ritmo".

Continuó con sus estudios. Su carrera en Genesis había sido una diversión y aprovechó la oportunidad.

Los siguientes veinte años los pasó tocando en el circo de Sir Robert Fossett, esquilando ovejas en Suecia y trabajando en una granja de Sussex. Después viajó hasta China con el propósito de escribir una guía turística de viaje. También hizo un curso de aviación consiguiendo la licencia de piloto en Los Ángeles. Finalmente logró realizar su sueño, mudarse con su esposa Ana a un cortijo llamado "El Valero" en la ladera sur de Sierra Nevada, Granada en España, donde residen actualmente junto con su hija Chlöe. En este lugar ha escrito su best seller "Entre limones".

Desde que escribió *Entre Limones*, Chris, Ana —su mujer— y su hija Chlöe continúan viviendo en un cortijo en las Alpujarras, con sus numerosos perros, gatos, pollos, una oveja, un loro misántropo. «El Valero» como así se llama su finca, es un auténtico parche de montaña lleno de aceitunas, almendros y limones, asentado en el lado equivocado de un río, con ninguna vía de acceso, ni abastecimiento de agua ni electricidad.

Tras este libro ha publicado *A Parrot In The Pepper Tree* en 2002 y *The Almond Blossom Appreciation Society* en 2006.

http://es.wikipedia.org/wiki/Chris_Stewart



7 de juny de 2011



Les veus del Pamano

Jaume Cabré
Editorial: Proa
Edició: 2003
Pàgines: 704

La Tina, una pacífica mestra i fotògrafa que treballa en una escola de Sort, fa unes fotografies d'un vell edifici escolar del poble de Torena que és a punt de ser enderrocat. Un simple gest. Clic. I ja està. El lector anirà descobrint pàgina a pàgina, les conseqüències d'aquest fet aparentment banal. Els anys quaranta, el maquis, la misèria moral del franquisme, les covardies personals i col·lectives, les heroïcitats més impensables que es van esdevenir als Pirineus pallaresos d'ençà que les tropes franquistes van arrasar aquella zona amb inusitada ferocitat durant la guerra civil i els esforços per oblidar, tergiversar o recordar obstinadament els fets, desemboquen a començaments del segle vint-i-un i interpel·len els personatges que, al cap de tant de temps, es decideixen a tibar la manta de la Història.



Jaume Cabré i Fabré (Barcelona, 1947) és un dels escriptors més prestigiosos, i més traduïts, de la literatura catalana actual. Entre d'altres, destaquen les seves novel·les *La teranyina* (1984), *Fra Junoy o l'agonia dels sons* (1984), *Senyoria* (1991), *L'ombra de l'eunuc* (1996) i *Les veus del Pamano* (2004); els seus llibres de contes *Llibre de preludis* (1985) i *Viatge d'hivern* (2000), l'obra de teatre *Pluja seca* (2001), que es va estrenar al Teatre Nacional de Catalunya, i els assaigs sobre literatura: *El sentit de la ficció* (1999) i *La matèria de l'esperit* (2005). Ha escrit guions televisius i cinematogràfics. És membre de la Secció Filològica de

l'Institut d'Estudis Catalans i Premi d'Honor de les Lletres Catalanes.

COMENTARIS:





